

[Guldberg.]

holdning at undlade at stemme for disse ændringsforslag, og deri ligger naturligvis også en tilkendegivelse af, at vi vil stemme imod det samlede og således ændrede kompleks ved tredje behandling.

Dahlgaard: Under første behandling af de to lovforslag gav jeg på det radikale venstres vegne udtryk for, at vi principielt ønsker, at en voksende del af befolkningen får mulighed for at anvende ejerlejlighedsformen. Jeg gav yderligere udtryk for, at visse restriktioner i adgangen til at oprette ejerlejligheder er sagligt velbegrundede i kommuner, hvor der er bolig- og lejerrestriktioner eller eventuelt kun lejerrestriktioner, men derimod ikke i kommuner, hvor der ikke findes nogen af disse former for boligrestriktioner.

Under udvalgsbehandlingen har vi fra radikal side søgt at vinde forståelse for dette synspunkt, og det flertal, der står bag boligministeren, ved, at man kunne have opnået radikal medvirken til ændringerne i ejerlejlighedslovgivningen, hvis man havde undladt at indføre ejerlejlighedsrestriktioner i de kommuner, der ikke i øvrigt har boligrestriktioner. Man skal naturligvis ikke beklage sig over, at et flertal i Folketinget, selv om det er beskedent, gennemfører, hvad det vil, og det skal jeg heller ikke gøre. Men man har lov til undertiden at undre sig. Og jeg må erkende, at jeg undrer mig over boligministerens og socialdemokratiets holdning i denne sag. Det er ikke almindeligt at indføre forbud og restriktioner, uden at man dog anstrenger sig for at give en antagelig grundelse for det. Jeg er enig med hr. Guldberg, der her for et øjeblik siden rede gjorde for, at der ikke er gjort nogen bestræbelser for at begrunde, hvorfor man nu vil indføre restriktioner i adgangen til at etablere og anvende ejerlejligheder i de dele af landet, hvor der ikke findes anvisningsrestriktioner eller huslejerrestriktioner. Der er da i hvert fald ikke grunde, som ikke også ville foreligge for f. eks. at forbyde handel med parcelhuse, men noget sådant ligger formentlig boligministeren fjernt. Så vidt jeg kan læse i aviserne, omgås boligministeren med tanker om at lave ændringer i realkreditforliget, hvis virkninger tværtimod vil

blive en forøget handel med den form for ejerlejligheder, parcelhusene er.

Det kan også undre ud fra det synspunkt, at vi jo alle ved, at netop ejerlejligheder ligesom parcelhuse i særlig grad holdes godt i stand og giver god beskæftigelse til ledige bygningshåndværkere. Det skulle man tro havde spillet en rolle i boligministerens og socialdemokratiets overvejelser, men det har det ikke — i hvert fald har det ikke givet sig noget påviseligt resultat.

Som sagt havde det radikale venstre været villigt til at medvirke ved ændringerne i ejerlejlighedslovgivningen, hvis man havde undladt at indføre restriktioner i de i øvrigt restriktionsfri områder af landet. Det har altså heller ikke haft boligministerens og socialdemokratiets interesse. Jeg skal ikke nægte, at jeg og mit parti er tilbøjelige til af den omstændighed at drage den slutning, at boligministerens megen tale om samarbejde om boligpolitikken, det være sig den på kort sigt eller den på lang sigt, er en invitation til medansvar, men at der ikke i det ligger en tilsvarende invitation til medindflydelse. Det må vi så tage bestik efter.

Ophævelsen af adgangen til genudlejningsforhøjelser i de ældre private udlejningsejendomme er efter radikal opfattelse et fejlgreb. Det har jeg begrundet under første behandling, og der er i og for sig ikke meget at tilføje. Jeg skal dog benytte lejligheden til at fremhæve, at ved nu at gennemføre lovforslaget herom har boligministeren og flertallet bag ham i realiteten også truffet den endelige beslutning om at ophæve genudlejningsforhøjelserne også i de almennyttige boliger, selv om lovforslaget herom først kommer til anden behandling på et senere tidspunkt. Heraf følger igen en statsudgift på 75 mill. kr. til driftslån til de almennyttige selskaber, driftslån, som ellers skulle dækkes af genudlejningsforhøjelserne.

Det, der sker, er altså, at mens vi sidder i kulegravningsudvalget og leder med lys og lygte efter sparemuligheder, beslutter regeringen og flertallet bag den at forpligte staten på udgifter, som tre partier, som man ønsker at samarbejde med i kulegravningsudvalget, mener at man i den givne situation bør spare. Tror boligministeren virkelig, at en sådan handle måde fremmer de politiske og saglige muligheder for samarbej-